

[Freddy Madsen.]

følge udviklingens krav, har oplevet styrelseslovens brud med selvherskerdømmet som selve videnskabernes og de højere læreanstalters undergang. En ubetydelig rest af denne kategori, som er forblevet inden for institutionernes rammer, føler det åbenbart som et højere kald offentligt at nedgøre de nye kollegiale organers virkemåde. Dele af pressen og nogle politikere, som man skulle tro savnede dybere indsigt i de højere læreanstalters virksomhed, lægger gerne øre til denne, synes jeg, lidt primitive agitation.

Enkeltstående fejl, som uundgåeligt forekommer på de højere læreanstalter som inden for andre institutioner af samme størrelsesorden, fremstilles fra denne side ikke blot som det typiske, men tilskrives også selve de demokratiske sider ved styrelsesstrukturen. At den højere inspiration bag centrum-demokraternes forslag om, at studienævnene fratages deres nuværende kompetence og beslutningsdygtighed, kan føres tilbage til de nævnte kredses agitation mod de kollegiale organers virkemåde, fremgår tydeligt af, at forslagsstillerne på en bemærkelsesværdig åben måde i bemærkningerne til forslaget henviser til: „... påstået politisering gør sig gældende mange steder...”. Det er igen en noget løsagtig påstand, der her fremføres, og i de eksempler, der er givet i undervisningsdebatterne her i folketinget, har der jo ikke være store sager at hente som bevis for, at det skulle være et udpræget fænomen ved de højere læreanstalter.

Men ud fra centrum-demokraternes forestilling om, at de studerende har for stor indflydelse i de faglige studienævn, foreslår man, at disse studienævns og i øvrigt også de centrale studienævns kompetence og dermed arbejdsområder overgår til det organ, der ligger på et højere trin, nemlig til fakultetsrådene.

Man behøver ikke at have direkte praktisk erfaring med læreanstalternes interne funktionsmåde for at kunne indse, at hvis fakultetsrådene skal kunne varetage de væsentlige opgaver, som styrelsesloven pålægger disse i form af ressourcefordeling, ansættelse af videnskabelige medarbejdere og forskningsadministration, er det ikke muligt på samme tid at kræve, at fakultetsrådene skal belastes med planlægningen af

de enkelte fags elementære undervisning i form af bl. a. ansættelse af undervisningsassistenter, endside tage stilling til de løbende formelle ændringer og justeringer af de enkelte fags eksamens- og studieordninger eller til strømmen af praktiske og nødvendige dispensationsanliggender. En gennemførelse af dette forslag ville rent praktisk medføre, at fakultetsrådene brød sammen under vægten af rent undervisningsrelaterede opgaver, samtidig med at fakultetsrådene ville være tvunget til at løse enkeltfagene bestemte opgaver, som de ifølge deres natur ikke er egnet til.

Vi er enige i, at der på det ene og det andet område er behov for, at man løbende forøger det undervisningsniveau, som findes ved de højere læreanstalter, og sætter ind for at sikre et bestandsigt højt niveau, men vi tror ikke på, at det er det, der tilsigtes, og vi er sikre på, at det slet ikke er det, der opnås, hvis man gennemfører det, som her er lagt frem som forslag. Vi kan derfor ikke tiltræde det foreliggende forslag. Hr. Bendix ønsker jo, at det skal være åbningen til et bal; skulle det blive tilfældet, så håber vi, at det bliver et afdansningsbal.

Flygaard (DR):

På mit partis vegne skal jeg først gøre nogle generelle bemærkninger.

Da de højere læreanstalter fra samfundets side efter retsforbundets opfattelse er ment som rammer om en fri undervisning og en fri forskning, skal disse være selvstyrende, så længe læreanstalterne gennem egne styrende organer er i stand til at sikre denne frihed. Vi er derfor imod styrelseslovens tanker om, at universiteterne og de højere læreanstalter styres af et statsdirigeret direktorat, og imod studenterorganisationernes krav om, at forskningen skal styres efter bestemte ideologiers mål. Viser det sig, at universiteternes styrelse ikke er i stand til at bevare friheden, så der opstår begrundet fare for, at de kan komme til at virke som en stat i staten, da skal det selvfølgelig være lovgivningsmagtens pligt at sikre midler til at gribe ind. De studerende og det teknisk-administrative personale skal sikres demokratisk indflydelse på deres egen situation, men de studerende kan ikke i højere grad end enhver anden borger påberåbe sig, at